

Politolog Iščenko: O PŘÁNÍCH A STRATEGII: LINIE DNĚPRU, LINIE ZBRUČE A HRANICE SSSR

- CZ24 News | 17. listopadu 2023

RUSKO / UKRAJINA: V ruské společnosti se od počátku SVO vede bouřlivá diskuse o tom, kde je třeba zastavit ruská vojska, které části Ukrajiny začlenit do Ruska a které ne. Mnohokrát jsem řekl, že z mého pohledu je třeba dosáhnout úplné likvidace Ukrajiny. Je to možné pomocí rozdělení se sousedy, ale lépe cestou úplného pohlcení. Tak to bude bezpečnější.

Samozřejmě, že potřeba dlouho a vytrvale vracet lidskou podobu banderovců na západní Ukrajině není pro nikoho inspirativní, ale je mnohem bezpečnější tento proces kontrolovat nám samotným než doufat, že Poláci banderovce znásobí nulou, a nevytvoří z nich diverzní oddíly pro jejich zavážení na ruské území. Nakonec pracovali přece Poláci se Savinkovem, který byl "Pro jednotné a nedělitelné Rusko!", jež bylo pro tvůrce II.

Rzeczpospolite noční můrou. Není pochyb o tom, že v první fázi SVO ruské vedení neuvažovalo nejen o otázce likvidace Ukrajiny, ale dokonce ani o připojení k Rusku jakéhokoli území, kromě (kromě ruských od roku 2014 Krymu a Sevastopolu) již uznaných DLR a LLR. O tom svědčí zejména skutečnost, že zpočátku činnost orgánů ukrajinské moci nebyla zastavena a ukrajinské vlajky nadále visely na administrativních budovách v oblastech již obsazených Ruskem.

Situace se změnila po neúspěchu istanbulských jednání, nebo spíše po odmítnutí Ukrajinou již dosažených dohod. Od té doby se na územích obsazených ruskými jednotkami začaly objevovat vojensko-civilní správy podřízené Moskvě a v Chersonské a Záporožské oblasti (velká území pod kontrolou OS RF) se vedle DLR/LLR konala referenda o vstupu do Ruska.

Ruské vedení však zjevně nepředjímá události, protože si uvědomuje, že ne vždy se okolnosti vyvíjejí nejlepším způsobem a někdy není možné dosáhnout optimálního výsledku z objektivních důvodů. Proto územní cíle SVO nejsou zveřejňovány, ale například v Charkovské oblasti, navzdory skutečnosti, že ruská vojensko-civilní správa tam působí a obyvatelé obcí, které zůstaly pod kontrolou OS RF mohou dokonce získat ruské občanství, se referendum o vstupu do Ruska nekonalo, protože i v lepších časech ruská armáda kontrolovala méně než polovinu území regionu.

Myslím, že se nezmýlím, když řeknu, že jak ruskému vedení, tak více či méně zdatným expertům je jasné, že přimět Kyjev, aby souhlasil s podmínkami míru, které Rusku vyhovují, bez jeho plného vojenského rozdrčení není možné. Přičemž by bylo málo zničit armádu na frontě, je třeba ještě obsadit území. Jak ukazují praxe a zkušenosti, ponecháme-li území pod kontrolou kyjevských úřadů, budou nabírat mobilizační síly a posílat na frontu nové jednotky a svazky i poté, co jim dojdou vhodné muži pro armádu. Na radě budou nezpůsobilí a s nimi i ženy s dospívajícími.

Máme tu zvlášť horlivé vlastence, kteří říkají: "No dobře, není to naše vina, že posílají na frontu ženy a děti. Zato všechny zabijeme legálně. Bude méně problémů". Ve skutečnosti bude problémů více. Často o připravenosti zabít málem všechno obyvatelstvo Ukrajiny mluví stejní lidé, kteří okamžitě přísahají na nenávist k Izraeli, protože nevybíravě bombarduje Gazu, v důsledku čehož hynou ženy a děti. A tito lidé nejsou pokrytci. Vzpomeňte si, jak jste v dětství, když jste četli o zvěrstvech Němců vůči civilnímu obyvatelstvu SSSR, nenáviděli Němce: vůbec všechny Němce, ne konkrétní vojáky Wehrmachtu nebo SS, kteří páchali konkrétní zločiny.

Lidé na úrovni podvědomí se bojí silných a ozbrojených, kteří zabíjejí slabé a neozbrojené. A ženy a děti jsou vždy vnímány třetí (nezúčastněnou stranou konfliktu) stranou jako slabé a neozbrojené. Na tomto pocitu vždy hraje propaganda. A naše propaganda na ten pocit hrála a proti nám také hráli a hrát budou. Proto, když jsme si předem spočítali, na čem bude chytat propaganda tehdy ještě spojence, ale brzy protivníky, sovětské vedení, když Rudá armáda vstoupila na německé území, kromě předem provedené objasňovací práce uplatňovalo extrémně tvrdá opatření, až po zastřelení na místě těch vojáků a důstojníků, kteří připouštěli volnost (ne nutně zločiny) vůči civilnímu obyvatelstvu. A co víc, ani chlapce z hitlerjugend, kteří pálili naše tanky a zabíjeli naše vojáky, jsme nejen nestříleli, ale ani jsme je nebrali do zajetí, ale předávali je do péče místních dospělých.

Opakuji, není to proto, že sovětská vláda nebo náš národ byl až tak hodný, v jiných případech byly celé národy vystěhovávány a těmtýž Němcům ani Čechům, ani Polákům provádět genocidu, v procesu vyhnání z Československa a ze západních území, která se stala součástí Polska, nikdo nebránil. Bylo pro nás banálně výhodné, že jsme byli jedinou přičetnou silou na pozadí jak našich spojenců, tak i osvobozených Východoevropanů. Němci, kteří si vybrali mezi Američany, kteří je okrádali a znásilňovali, zabíjejícími je Čechy a Poláky a Rusy, kteří je krmili kaší, snadno učinili správnou volbu. A tato správná volba upevňovala naši pozici ve východní Evropě. Před rozpadem Varšavské smlouvy a SSSR byla NDR naším nejvěrnějším spojencem, vždy ochotným pacifikovat třeba Čechy, třeba Poláky.

A americké bajce o milionu Němek znásilněných Rusy uvěřili jen ruští liberálové, ale ne sami Němci, kteří od své starší generace vědí, kdo a koho znásilňoval.

Není pochyb o tom, že Američané již nyní mají připravené ubohé příběhy o “nešťastném, ale statečném ukrajinském lidu, který až do posledního muže obhajoval svou svobodu” a o “ruských barbarech, kteří zabili všechny, včetně žen, starců a dětí”. Nebudeme tomu věřit, ale v různých vzdálených zemích se sentimentální lidé, kterým v televizi ukážou hory mrtvol, mezi nimiž budou chlapci a dospívající dívky, a kterým řeknou, že to byli oni, kdo do poslední chvíle bránili svou zemi, se k nám nebudou chovat lépe, než jsme se chovali k Američanům, kteří spálili vietnamské vesnice a stříkali herbicidy nad džunglí.

Ale my s těmito zeměmi máme obchodovat a domlouvat se na budování postamerického světa. Potřebujeme, aby nás měli rádi a byli námi nadšeni, a ne aby nás tiše nenáviděli a báli se nás. Ruské vedení se proto snaží minimalizovat nejen ztráty OS RF, ale i ztráty ukrajinského civilního obyvatelstva. Je třeba si uvědomit, že humánní válka, pokud je vedena kompetentně, je prostě výhodná. A nikdy není nutné zabít všechny, ani dokonce většinu. Zde by měl platit princip rozumné přiměřenosti. Jakmile je odpor zlomen, další krutost se stává kontraproduktivní.

Dokud nemůžeme plně nahradit lidi ve výrobě roboty, jsou lidé nejcenějším zdrojem, a to nejen jako výrobci, ale také jako spotřebitelé. Proto je mnohem lepší připojovat obydlená území než pustinu. Zabíjení, o kterém blouzní patrioti, musí být pácháno psychologicky. Chtěli z části ruského národa vytvořit Ukrajince a z části Ruska Ukrajinu? Skryli zlost na vítěze a nechtějí se vrátit k ruskosti? Vezměte jim budoucnost, vychovávejte v ruskosti jejich děti a kde se to nepodaří s dětmi, tak vnoučata. Jejich svět se zhroutí dřív, než zemřou. Jejich slunce zhasne, když ještě za jejich života budou jejich děti a vnoučata radostně slavit Den vítězství nad banderovci.

Takže zde máme vstupní data:

1. Je třeba zajistit bezpečnost Ruska, včetně eventuální možnosti znovuzrození ukrajinského nacistického státu.
2. K tomu je třeba zničit politické a vojenské instituce současné ukrajinské státnosti.
3. Pro realizaci bodu 2 je nutné obsadit co největší území Ukrajiny, aby Zelenského vláda již

nemohla doplňovat armádu na frontě o další mobilizované.

4. Celé obsazené území Ukrajiny je v perspektivě účelné připojit k Rusku (obyvatelstvo to zcela dobrovolně odhlasuje, nikam neodejde, nebude mít kam jít).
5. Nové hranice se musí vést tak, aby území, která budou součástí Ruska, byla vojensky chráněna a ekonomicky zisková.

Nyní, jak se ukazuje, nemáme tak bohatý výběr možností, jak se zpočátku mohlo zdát.

Předpokládejme, že chceme připojit pouze Novorossiju, protože věříme, že pouze tam žijí Rusové v dostatečném množství, aby rychle překonali banderovské recidivy. Máme okamžitě problém: Charkov je mnohem více ruské město než Cherson, ale Charkov je Slobodština. Připojit ho? Ale Sumská oblast je také Slobodština, a je mnohem méně sympatizující s Ruskem než Charkovsko, i když pravděpodobně ne méně než Chersonsko.

Řekněme, že tento problém vyřešíme přiměřeným způsobem a řekneme, že budeme přijímat regiony do struktury Ruska tak, jak je to pro nás výhodné, aniž bychom věnovali pozornost historickému dělení místních území. Ale pamatujeme si přece, že máme za úkol zbavit Kyjev mobilizačního potenciálu, aby nemohl obnovit ztracenou armádu.

Kromě Charkova, Doněcku, Lugansku a Lvova se podél Dněpru nacházejí velká městská centra, která soustředí velkou část ukrajinského průmyslu a značnou část populace. Od severu na jih je to Kyjev, Dněpropetrovsk, Záporoží, Cherson, Nikolajev, Oděsa. V součtu jen těchto pět měst představovalo dříve přes osm milionů obyvatel a k dnešku to je 4-5 milionů. A jsou tam další městské satelity, jako je Cjurupinsk (současná Aljoška), Dněprodzeržinsk (současně Kamenskoje), a také populace těchto oblastí, plus sousední oblasti, také vycházející k Dněpru (Kirovogradská a Čerkasská). V součtu to je i nyní 10-12 milionů obyvatel, tedy asi polovina všech obyvatel území kontrolovaných Kyjevem na Ukrajině.

Dále je třeba mít na paměti, že Rusko již kontroluje horní tok Dněpru (Smolenská oblast a Bělorusko) a dolní tok (Chersonská a Záporožská oblast). Ale střední tok Dněpru (Kyjevská, Čerkasská, Kirovogradská a Dněpropetrovská oblast) je zatím Ukrajina. Mezitím je Dněpr nejen vhodnou obrannou hranicí, ale také hlavní logistickou tepnou, na kterou je doslova navlečena centrální Ukrajina. Kromě toho je v rukou Kyjeva k dnešku pět ze šesti vodních elektráren Dněprovské kaskády (Kyjevská, Kaněvská, Kremenčugská, Střednědněprovská a Dněprovská), což mu ponechává neomezené možnosti pro provokace stejného typu, které již byly zorganizovány na Kachovské vodní elektrárně. Nakonec přístavy oděský, nikolajevský, chersonský a další přístavy západní Novorossii sloužily především potřebám vývozu průmyslových podniků, soustředěných v podněstrovských oblastech a odtud přicházejících zemědělských produktů.

To znamená, že bez přechodu na pravý břeh Dněpru a obsazení pravobřežních oblastí není možné zbavit režim Zelenského mobilizačního potenciálu, který je dostatečný k tomu, aby vydržel bojovat další rok a ponechal Ukrajinu bez obyvatelstva, ani zajistit normální ekonomický rozvoj regionů, které již vstoupily do Ruska, ani jejich bezpečnost (pozemní most na Krym a samotný poloostrov budou pod neustálou hrozbou náhlého úderu a v dosahu taktických raket).

Po přechodu na pravý břeh je další relativně vhodný předěl pro strategickou obranu, a sice hranice z roku 1921 (stanovená Říšskou mírovou smlouvou) podél řeky Zbruč. V takovém případě zůstává mimo Rusko osm oblastí (tři haličské, severní Bukovina, Zakarpatí, Volyňská, Rovenská a Chmelnická oblast).

Pokud je budou okupovat zainteresované mocnosti (Polsko, Maďarsko a Rumunsko), pak je teoreticky možné s takovým rozdělením Ukrajiny souhlasit, a dokonce z něj těžit. A když ne? Vždyť

dokonce s pouhými osmi oblastmi, s omezeným lidským a ekonomickým potenciálem, Zelenský válku nezastaví. A není třeba doufat, že ho USA donutí. V lepším případě si umyjí ruce, ale nikoho nebudou nutit dělat to, co je výhodné pro Rusko.

A tak se ukazuje, že k řešení problémů SVO se bude muset dojít alespoň k hranici z roku 1921, nebo k hranici z roku 1946. Z hlediska ekonomického zatížení Ruska není velký rozdíl, pokud jde o politický problém banderovců, jak jsem již napsal výše, tento problém je lepší kontrolovat a řešit nám samotným a nedoufat, že jej nepřátelští sousedé vyřeší tak, jak je to pro nás výhodné, a ne na náš úkor.

Samozřejmě je možná varianta, kdy boje na Ukrajině budou muset být urychleně ukončeny, aniž by bylo dosaženo konečného výsledku. Geopolitická situace je nyní velmi nestabilní, může dojít k jakémukoli překvapení, které bude vyžadovat koncentraci sil v jiném směru a dočasné zmírnění napětí na Západě. V tomto případě je jasné, že dočasná hranice bude probíhat tam, kde v této době bude frontová linie, ale pak se k tématu budeme muset vrátit v blízké budoucnosti, a ne za tak příznivých podmínek, jako je tomu nyní. Možnost vyšší moci však také nelze vyloučit.

Ruské vedení, když vezmeme v úvahu pozice, které zaujala ruská diplomacie, dobře chápe celou hloubku problému. Proto ani jednou neurčila územní cíle SVO a nevěnuje pozornost západním výzvám, aby se nyní dohodli na principu “kdo co kontroluje, ten to také vlastní”. Na jedné straně si Rusko ponechává možnost útočit tak dlouho, jak potřebuje, nebo alespoň tolik, kolik bude moci. Na druhou stranu, v každém okamžiku, pokud dojde k vyšší moci, lze souhlasit s mírem, který říká, že úkoly SVO jsou splněny, Ukrajina je dostatečně vykrvácena a USA definitivně ztratily status hegemonu. Dokonce to bude pravda. Pravdou však bude i to, že takové řešení se v každém případě ukáže jako dočasné a k tomuto konfliktu se bude nutno stejně vrátit, protože pravidlo schopnosti chránit hranice, bezpečnosti komunikací a ekonomické soudržnosti nemůže nikdo zrušit.

AUTOR: Rostislav Iščenko

PŘEKLAD: PhDr. Vladimíra Grulichová/Nová Republika

[ZDROJ](#)